

Jes. 66,10-14

Priecājieties ar Jeruzālemi un līksmojiet visi par to, kas to mīlat!

Priecājieties līdz sirds dziļumiem par to visi, kas bijāt par to noskumuši, lai jūs zīstu un saņemtu spēku no viņas atspirdzinātājas krūts, lai jūs iepriecinātos un atspirgtu tās bagātajā pilnībā!

Jo tā saka Tas Kungs:

"Redzi, Es likšu, lai ieplūst tajā labklājība kā upe un tautu bagātības

kā no krastiem izkāpusi straume.

Tad jūs baros kā zīdaiņus,

jūs nesīs uz rokām un auklēs klēpī.

Kā māte iepriecina savus bērnus,

tā Es jūs iepriecināšu, un tieši Jeruzālemē

jūs kļūsit iepriecināti. Jūs to redzēsīt,

un jūsu sirds priecāsies,

un jūsu miesas atzels kā jauna zāle;

un Tā Kunga roka parādīsies svētībā Viņa kalpiem,

un Viņa dusmas tiks sevi sajūst Viņa ienaidniekiem.

Labrīt visiem šī dievkalpojuma dalībniekiem!

Es jūs mīļi sveicienu šajā rītā

no savām mājām,

lai kādu mirkli pabūtu kopā

tiešraides dievkalpojumā.

Kādi no jums dievkalpojumu, iespējams,

klausīsieties ierakstā,

bet lai vai kā, cerams, ka šeit dalītais jums

sniegs iespēju svinēt svētdienu.

Šīs uzrunas iesākumā es vēlētos dalīties dažās

no savām pārdomām,

kas mani ir nodarbinājušas šajās dienas,

lai šīs uzrunas otrajā daļā

mēs vairāk savukārt pieskartos šīs svētdienas

pārdomu tekstam,

kuru jums iepriekš nolasīju.

Ir aizvadīta nu jau vairāk nekā viena nedēļa

kopš arī Latvijā ir ieviests ārkārtas stāvoklis COVID-19 saslimšanas dēļ.

Katru dienu mēs saņemam aizvien jaunas

un ne tās labākās ziņas

no Latvijas un visas pasaules.

Teikšu atklāti –

es joprojām nevaru pie šīs situācijas pierast.

Aizvadītās nedēļas laikā ir nostiprinājusies pārliecība, ka mums ir jābūt pacietīgiem.

Mēs nevaram sagaidīt,

ka mēs jau pavisam drīz varētu atgriezties atpakaļ ierastajā dzīvē.

Un, ja izprotam līdz galam situācijas nopietnību, kā jau izteicos pagājušajā svētdienā, turpmāk jau arī nemaz nav iespējams, ka viss būs vienkārši tāpat kā agrāk. Mūsu apziņā notikušais būs iespiedies kā laiks, kuru mēs iedalīsim

pirms un pēc vīrusa epidēmijas.

Vienlaikus manī mostas pārliecība, un es ceru, ka tas nav tāds viltus mierinājums, – tās nebūt nenozīmē tikai sliktas ziņas.

Saprotams,

pēc šīs ārkārtas situācijas visa pasaule uzskaitīs radušos zaudējumus,

un jau pašreizējā brīdī tie ir neaptverami lieli.

Labā ziņa tajā visā, cerams, ir –

ka šis laiks visai cilvēcei iemācīs arī

kaut ko labu.

Es esmu no vairāku cilvēku mutēm,

ka tā turpināties nemaz nevarēja.

Liels pārsteigums vienīgi ir tas,

ka mēs īsti nevarējām iedomāties,

ka grūdiens uz pārmaiņām nāks tādā kārtā un

ķers mūs visus tik sāpīgi.

Šajās dienās nāk prātā apustuļa Pāvila vārdi no vēstules romiešiem:

„Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu,

tāpēc ka tie pēc Viņa mūžīgā nodoma ir aicināti.”

Ja mēs vēlamies kaut ko vairāk saprast par tiem

izaicinājumiem, kas mūs visus ir skāris,

jūs varat vēlāk šīs dienas vai nedēļas laikā

pārlasīt visu vēstules romiešiem 8. nodaļu.

Manuprāt, tur mēs atradīsim atbildes

daudziem jautājumiem,

par kuriem mēs šajā laikā aizdomājamies.

Bet, ko mēs varam atcerēties no tā visa –

„Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu,

visas lietas nāk par labu,

tāpēc ka tie pēc Viņa mūžīgā nodoma ir aicināti.”

Neesmu pārliecināts,

vai pie šīs situācijas vispār ir iespējams pierast.

Kāds sacīs, ka tev ir tikai jāiemācās pieņemt to,

kas notiek, un to jau mēs, saprotams, visi ātrāk

vai lēnāk visi mācāmies, –

pieņemt notiekošo un kaut kādā mērā samierināties.

Man personīgi tas nenākas viegli,
un es nevaru šajā situācijā iedomāties,
ka varētu jau tagad stāvēt baznīcā
un par katru cenu, piemēram,
censtos vadīt tiešraides dievkalpojumu no
baznīcas, lai tikai radītu visiem sajūtu,
ka baznīca nekur nav pazudusi
un viss turpinās ierastajā kārtībā,
ka mēdz sacīt – „no mūžības uz mūžību”.
Es arī kameras priekšā necentišos dziedāt
korāļus un skaistu liturģiju.
Vismaz ne šobrīd.
Jūs zināt,
ka es to noteikti spētu,
un esmu pat dziedājis kādos kora sastāvos.
Kā sportistiem ir tāda apņemšanās,
kamēr netiks uzvarētas visas sacensības,
piemēram, sportisti nacionālajā hokeja līgā,
apņemas nedzīt bārdu,
tā es apņemos kameras priekšā nedziedāt.
Ja gadījumā es sāksu dziedāt, tad zināt
– es esmu jau kaut kādā mērā šajā cīņā
padevies.
Es ceru, ka man šie vārdi nebūs jāņem atpakaļ.
Varbūt gan pieļauju, ka kādi no turpmākiem
dievkalpojumiem varētu notikt
tiešraidē no baznīcas vai sakristejas,
bet vēl pašreiz nē.

Kāpēc es ar šīm pārdomām ar jums dalos,
iemesls ir ļoti vienkāršs,
un tā ir tā lieta,
par ko es vēlos,
lai mēs visi aizdomājamies.
Proti,
mums visiem ir jāpaliek lielā modrībā,
lai mēs paši sev neradītu ilūziju,
ka dzīve nu tagad turpināsies kā ierasts.
Es šajā brīdī mums visiem gribu nopietni
atgādināt –
palieciet mājās!
Es zinu, –
mums visiem ir sāpīgi,
ka dievkalpojumi nevar notikt baznīcā,
bet es negribu dot nepareizu signālu ar
dievkalpojuma tiešraidi,
ka tagad nu visi ierobežojumi būtu atcelti.

Saprotams,
ka dzīve turpinās,
viss ārpusē nav apstājies.
Cilvēki cenšas kaut ko vēl darīt, strādāt,
kārtot lietas.
Taču mēs saprotam,
bez neatliekamas vajadzības ārpusē doties
šajā brīdī nedrīkst.
Un tas ir tikai viena iemesla dēļ,
lai mēs nepakļautu kapacitātes pārbaudei
mūsu veselības sistēmu
un mēs varētu pēc iespējas ātrāk atgriezties
daudz maz normālā dzīves aprītē.

Viduslaiku mistiķe, baznīcas skolotāja:
Svētā Hildegarde no Bingenas ir sacījusi:
„Visas slimības ir dziedināmas,
bet ne katrs pacients.”
Un šos vārdus viņa sacīja laikā,
kad epidēmijas Eiropu nomāca laiku pa
laikam, un līdzī sev aizrāva neskaitāmas
dzīvības.
Tieši viduslaikos kā efektīvākais līdzeklis tika
atzīta karantīna.
Un pat šodien,
kamēr zinātnieki meklē medicīniskus
risinājumus, un tam ir vajadzīgs vēl nopietns
laiks, karantīna un sociālā distancēšanās ir ceļš,
kā mēs varam viens otru pasargāt.
Ja mēs neizvēlēsimies šajā brīdī pareizo pieeju,
tad, iespējams, mēs nonāksim situācijā,
kad slimību mēs gan varējām dziedināt,
bet ne tos pacientus,
kuru dziedināšanai mums pietrūka
kapacitātes.
Būtu pavisam drūmi,
ja mēs piedzīvotu to situāciju,
kurā šobrīd visdrūmāk klājas Itālijā,
kad ārstiem ir jāieņem teju Dieva tā Kunga
vieta, un jāizdara izvēle,
kurus pacientus atstāt pie iekārtām
un kurus atslēgt.

Kādi varbūt sacīs, ka latvieši jau ir tāda stipra
tauta, visādas slimības te esam jau pārlaiduši,
ātrāk izslimosim šo slimību un tamlīdzīgi.
Mums ir tikai jāapzinās ļoti skaidri viena lieta,
ka ir daļa, kas patiešām to pārslimos salīdzinoši
viegli, bet, to sakot, mums jāsaprot,
ka mēs rīkosimies samērā egoistiski,

lai neteiktu vairāk.
Aicinājums palikt mājās gan nenozīmē
neiet dabā un svaigā gaisā.
Svētās Hildegardes aicinājums bija meklēt
dziedinošo dabas tuvumu,
jo tādā ceļā mēs nākam tuvāk arī savam
Radītājam.
Atcerēsimies,
ka tieši Sv. Hildegarde ieviesa zaļo liturģisko
krāsu baznīcā, kas tiek veidota,
savstarpēji savienojot dzelteno un zilo, rādot
saistību starp debesīm un zemi, dievišķo un
cilvēcisko.
Jūs noteikti man pievienosities,
kad sacīšu, ka izešana ārpusē brīvā dabā ir šī
brīža sakraments.

Runājot par neparastajām dabas atjaunošanās
spējām, ir tas, ko jau dzirdējām šajā dienās
medijos, kas ziņoja par to,
ka virs Ķīnas rūpnieciski noslogotajā debesīm
ir pēkšņi izklīduši piesārņojuma mākoņi.
Kādi pat sacīja,
ka attīrītais gaiss ir izglābs vairāk dzīvību,
nekā nomirs COVID-19 vīrusa saslimušie.
Venēcijā ir attīrījušies ūdens kanāli, tur
atgriežas gulbji un pat var redzēt,
kā pa ūdeni peld zivis.
Šie fakti mums iemāca ļoti daudz ko.
Un galvenokārt to,
ka mēs šeit virs zemes neesam kungi,
ķēniņi un noteicēji.
Daba varētu lieliski iztikt bez mums.
Un mēs šeit virs zemes esam tikai ciemiņi.
Tamdēļ ejat dabā un baudiet dāsno Radītāja
žēlastību!

Šī svētdiena gavēņa laikā iezīmē
noietu vidusceļu.
Laetare svētdiena, tulkojumā no latīņu valodas
nozīmē – priecāties,
jo gavēņa laiks ir noiets pusceļā.
Kā tas varētu attiekties uz mums
un vai mēs esam pusceļā?
Ar pusceļu dažreiz ir tā,
ka mums var nebūt skaidri zināms,
vai esam pusceļā.
Es pat dzirdēju par iespēju,
ka gavēņa laiks vismaz par nedēļu tikšot
pagarināts.

Kāds izteica iespēju,
ka Lieldienas varētu svinēt arī vasaras vidū.
Vai esam pusceļā?
Skatoties apkārt,
mums pagaidām tāda pārliecība vēl nerodas.

*Priecājieties ar Jeruzālemi un līksmojiet visi par to,
kas to mīlat!*
*Priecājieties līdz sirds dziļumiem par to visi, kas
bijāt par to noskumuši.*

Jesajas grāmatā šie vārdi rakstīti tiem,
kas bija svešumā, izsūtīti.
Jau daudzus gadus tauta dzīvoja tālu no
savas dzimtenes.
Svešumā viņi bija iekārtojuši savas
dzīves vietas.
Laiduši pasaulē bērnus.
Dzīvē turpinājās, –
bet svešumā.
Un te kāds nāk un saka:
*„Priecājieties ar Jeruzālemi un līksmojiet visi par to,
kas to mīlat!”*
Vēl vairāk – pravietojums skan šādi:
*„Tad jūs baros kā zīdaiņus,
jūs nesīs uz rokām un auklēs klēpī.
Kā māte iepriecina savus bērnus,
tā Es jūs iepriecināšu, un tieši Jeruzālemē jūs kļūsit
iepriecināti.
Jūs to redzēsīt, un jūsu sirds priecāsies,
un jūsu miesas atzels kā jauna zāle.”*

Cik liels apsolījums arī mums, mīļie!
Pienāks reiz diena,
kad mēs atriezīsimies
no izolācijas un karantīnas
atpakaļ dzīvē.
Jā, ļoti iespējams, ne gluži tā,
kā spētu par to šajā brīdī domāt vai iztēloties.
taču arī mūsu svešniecības un sociālās
distancēšanās laiks beigsies,
gluži kā Jesaja grāmatā sacītais.
Un mēs lūgsim Dievu,
lai tas brīdis atnāk ātrāk!
Tad mēs būsim kā no jauna piedzimuši.
Tik tuvi Dievam kā pie mātes krūts zīdains.
Nekādas vairs bailes no inficēšanās, slimības
un pat nāves.
Lai Dievs mums dod spēku visiem to drīz
piedzīvot pēc iespējas drīz!

Kā gūstekņi mēs atgriezīsimies atpakaļ
Jeruzalemē.

Kā svešinieki,
kas dzīvojuši atšķirti viens no otra.
*„Kā māte iepriecina savus bērnus,
tā Es jūs iepriecināšu, un tieši Jeruzālemē jūs kļūsit
iepriecināti”, saka tas Kungs!*

Tie ir lieli iedrošinoši vārdi arī mūsu situācijā!
Un vēl senais pravietojums par tā laika
situāciju vēstīja –
*„un jūsu sirds priecāsies, un jūsu miesas atzels kā
jauna zāle.”*

Šī zaļā krāsa,
par ko runāja Sv. Hildegarde!
Atjaunošanās ir absolīta!
Kā zāle laukā atjaunosies dzīve!
Jā, tas tiesa, cilvēka mūžs ir nodots īsam
laikam, tas paiet ātri kā ar vēja spārniem,
māca gudrības literatūra Svētajos Rakstos.
Bet pat zālei ir absolīta atjaunošanās
un dota liela cerība!

Cilvēks un Dievs,
kas bija nu šķirti, būs atkal kopā.
Tos nešķirs vairs sērgas un posts, vai grēks.
Un to visskaidrāk mēs ieraugām Kristus
apsolījumā un Lieldienu vēstījumā,
lai kad arī šīs Lieldienas mēs svinētu liturģiski.
Krusts un ciešanas ir pusceļš.
Viss, kas notiek ar mums šobrīd, –
tas ir pusceļš.
Varbūt vēl neredzam gaismu tuneļa galā,
bet tas ir pusceļš uz pilnīgu uzvaru.

Vienā no šī dievkalpojuma lasījumiem (Jņ. 12,
20-24) dzirdējām Jēzus vārdus:

*"Ir pienākusi stunda, kad
Cilvēka Dēls top pagodināts.
Patiesi, patiesi Es jums saku:
ja kviešu grauds nekrīt zemē un nemirst, viņš paliek
viens; bet, ja viņš mirst, viņš nes daudz augļu.”*
Arī Viņš, mūsu Pestītājs atgādina,
ka Dieva godība atmirdz tieši krustā,
un kaut kam ir jāpaiet,
lai dzimtu jaunais,
lai kviešu grauds varētu nest augļus.

Kad grauds krīt zemē,
tad tas ir pusceļš, lai dzimtu jaunais.
Neapgaismotajam *es* ir jānonāk reiz īstenībā,
kur tas tiks apgaismots Kristus gaismā.
Nav prātīgi sava egoisma dēļ neirotiski turēties
pie ierastā. Ir jāļauj piedzimt jaunajam.

Iesēsim šajā pusceļā savās sirdīs lielu cerību!
Neizbīsimies šīs tumsas priekšā,
jo gaišais Lieldienu rīts nav tālu,
un pats Dievs steidzas mums palīgā.
Lai cik grūta šajā brīdī šķistu sociālā
distancēšanās,
vienreiz tā beigsies.
Ķīnieši šīs ziepes pasaulē ir ievārījuši,
ja tā var izteikties.
Un viņi arī šobrīd parāda,
ka visām ciešanām reiz ir redzams gals.
Mēs būsim viens ar otru atkal tuvumā,
klātbūtnē,
un nebūs vairs baiļu,
ka varam viens otram nodarīt pāri.

*„Kā māte iepriecina savus bērnus,
tā Es jūs iepriecināšu, un tieši Jeruzālemē jūs kļūsit
iepriecināti”, saka tas Kungs!*
Lai Jesajas grāmatas vārdi
mums visiem ir par lielu stiprinājumu
un iedrošinājumu šajos uzliktajos
pārbaudījumos! Āmen.